

ת"פ 24390/04/15 - מדינת ישראל נגד מ' מ'

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 24390-04-15 מדינת ישראל נ' מ'
תיק חיצוני: 01470001532015

בפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מ' מ'

החלטה

עניינה של החלטה זו - שאלת סמכותו העניינית של בית המשפט לדון בעבירות אלימות כלפי בת זוג אותן נטען כי הנאשם ביצע מחוץ לשטחי ישראל.

רקע, עובדות וטענות הצדדים

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 2 עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (כלפי בת זוג).

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 3.2.15 בשעות הערב המאוחרות, בביתם ב*****, תקף הנאשם את אשתו (להלן: "המתלוננת"), בכך שאחז בידה בחוזקה, אחז בלסתה והטיח בראשה מכשיר טלפון נייד מספר פעמים, באופן שגרם לה חתך בראש והיא נזקקה לטיפול רפואי.

עוד עולה מעובדות כתב האישום כי כעבור יומיים, בתאריך 5.2.15, בביתו של הנאשם ב*****, תקף הנאשם את המתלוננת באופן שאחז בה בשתי ידיו ונגח באמצעות ראשו בראשה. כתוצאה, נפלה המתלוננת ארצה והנאשם שוב אחז בראשה והטיחו ברצפה. באותן נסיבות הנאשם אף הכה את המתלוננת ברגלה.

כתוצאה מהמעשים האמורים נגרמו למתלוננת חבלות של ממש שהתבטאו בהמטומה נרחבת ברגל, חתך עמוק באורך של 1.4 ס"מ באזור הגבה השמאלית והיא נזקקה לטיפול רפואי ותפרים.

בתשובתו לכתב האישום הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. הנאשם אישר כי הוא אכן נשוי למתלוננת, אולם טען כי

מזה כשנתיים הוא אינו מתגורר עמה, אלא עם אשה אחרת ב*****, שבשטחי הרשות הפלסטינאית וזה הרקע להאשמות השווא שהמתלוננת טופלת עליו.

כן **טענה ב"כ הנאשם** כי המעשים המיוחסים לנאשם בסעיפים 4-6 לכתב האישום, מהווים עבירת חוץ ובית המשפט נעדר סמכות עניינית לדון בהם.

ב"כ הנאשם טענה כי על המאשימה להוכיח שהעבירה מושא כתב האישום מהווה עבירה גם באותו מקום בו היא נעברה וכי לא נפתחה בגינה חקירה פלילית באותו מקום.

עוד טענה כי המתלוננת אינה אזרחית ישראלית, אלא שוהה בלתי חוקית בישראל ולכן גם אם נעברה כלפיה עבירה בשטחי האזור על ידי אזרח ישראלי, אי אפשר להעמיד את האזרח לדין בישראל.

ב"כ המאשימה הפנתה לסעיף 2 לחוק הארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון, שיפוט בעבירות ועזרה משפטית) התשל"ח - 1977 וטענה כי הנאשם עונה על שני תנאי הסעיף ולכן יש לבית המשפט סמכות עניינית במקרה דנן, שכן מדובר על אזרח ישראלי שביצע עבירה בשטחי יהודה ושומרון או שטחי המועצה הפלסטינאית.

ב"כ המאשימה התייחסה גם לסעיף 14 לחוק העונשין, טענה כי החוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום בא להוסיף עליו וכי המתלוננת מסרה שב***** לא נפתחה חקירה פלילית כנגד הנאשם, אלא הפנו אותה למדינת ישראל.

בדיון שנקבע להמצאת מסמכים נוספים, הגישה ב"כ המאשימה תע"צ המלמדת כי ***** נמצאת ב***** ומסמך מטעם הממונה על התביעה בשומרון באשר לסמכות בתי המשפט הצבאיים להעמיד לדין ישראלי שמבצע עבירה באזור יהודה ושומרון.

דין

הצדדים אינם חולקים על העובדה כי הנאשם הינו אזרח ישראלי וכי הישוב ***** אינו נכלל בשטחי מדינת ישראל.

מתעודת עובד הציבור שהגישה המאשימה, אותה ערך סא"ל אביעד כספי, רת"ח תשתית באיו"ש, עולה כי הישוב ***** הסמוך ל***** נמצא, חלקו בשטח "B" וחלקו בשטח "C" בתחום איו"ש, קרי בשטחי יהודה ושומרון.

הדין הרלבנטי לענייננו הוא החוק לתיקון ולהארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשס"ז-2007 (להלן: "**החוק**") ובפרט סעיף 2 בו, אשר קובע:

"2. (א) בנוסף לאמור בכל דין יהיה בית המשפט בישראל מוסמך לדון, לפי הדין החל בישראל,

אדם הנמצא בישראל על מעשהו או מחדלו שאירעו באזור וכן ישראלי על מעשהו או מחדלו שאירעו בשטחי המועצה הפלסטינית, והכל אם המעשה או המחדל היו עבירות אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט בישראל. (ההדגשות אינן במקור).

הוראה זו מעניקה סמכות לבית משפט בישראל לדון במעשה או מחדל של ישראלי שאירעו באזור, כאשר למיהות הקורבן, או הנפגע, אין נפקות. ויובהר - אין הוראה זו מחילה את הדין הישראלי על האזור, אלא על העושה, בגין מעשה או מחדל שנעשו ב"אזור" קרי, מדובר בסמכות פרסונאלית, כפי שנקבע בע"פ 831/80 **אבינועם צובא נ' מדינת ישראל** (16.3.82):

"היתה זו מטרתן התחקית של התקנות להשוות את דינו של ישראלי, שעבר עבירה ב"אזור", לדינו של ישראלי, שעבר עבירה דומה בישראל, לפי עקרונות פרסונאליים מובהקים; משל כאילו נושא עמו הישראלי בכליו, עם כניסתו לאזור, את הדין הישראלי".

(כן ראו לעניין זה ע"פ 506/81 **מדינת ישראל נ' יצחק אלכסנדר שלום** (9.9.81)).

לפני ימים ספורים שב בית המשפט העליון והבהיר כי הוראת סעיף 2 לחוק נועדה להשוות את דינו של ישראלי שביצע עבירה בישראל, לישראלי שביצע אותה עבירה באזור, תוך שנקבע כי על בסיסה של הוראה זו, רוכשים בתי המשפט בישראל סמכות דיונית לדון בעבירות שבוצעו על-ידי ישראלי, על מעשהו או מחדלו, שנעשו באזור, מחוץ לשטחה הריבוני של מדינת ישראל.

בית המשפט קבע כי קיימים שני מצבים בהם יתאפשר לבתי המשפט בישראל לרכוש סמכות מעין זו:

"סוג המצבים הראשון, עניינו בעבירות אשר אינן מוגבלות לטריטוריה מסוימת... בסוג זה של מצבים, הרשעת הנאשם בביצוע העבירה, נעשית לאחר בחינת התקיימותם של יסודות העבירה - כמות שהם - כאילו נעברה העבירה בישראל.
סוג המצבים השני, מתייחס לעבירות אשר אחד (או יותר) מיסודותיהן מוגבל לטריטוריה מסוימת..." (רע"פ 2744/15 **מאיר דרדיק נ' מדינת ישראל** (17.6.15), על ההפניות שם).

בענייננו, מדובר בסוג המצבים הראשון ולכן יש לדחות טענת חוסר הסמכות שהעלתה ב"כ הנאשם. העבירה שיוחסה לנאשם היא עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") לפיו: "**העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה.**"

לשם הנוחות, להלן לשון סעיף 380 לחוק העונשין:

"380. התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים."

עיינינו הרואות כי הסעיף אינו עוסק במיקום הגיאוגרפי שבו בוצעה העבירה ואין בעבירה כל דרישה המגבילה את תחולתה לטריטוריה מסוימת. עיון בעובדות 4-6 לכתב האישום מעלה כי לו היו המעשים המתוארים בהן נעשים בישראל, ברי כי היה בהם כדי להוות עבירה.

לזאת יש להוסיף את עמדת הממונה על התביעה בשומרון מטעם הפרקליטות הצבאית באיו"ש, אשר ציין כי הסמכות להעמיד לדין ישראלי המבצע עבירה באזור הינה בידי מפקד האזור ולא בידי הרשות הפלסטינאית (צורף המנשר הרלבנטי), אולם בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מיום 14.2.92 יש להעמיד ישראלים המבצעים עבירה באזור בפני בתי משפט בישראל, מכוח סעיף 2 לחוק.

לאור שפורט לעיל, אני קובעת כי לבית משפט זה נתונה הסמכות העניינית לדון בכל העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, בהעדר הצדדים.